

ÉVKÖZI 29. VASÁRNAP

1-3 oldal

Olv.: Kiv 17,8-13 – 2Tim 3,14-4,2 – Lk 18,1-8

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Szent Ágoston üzeni, mégpedig ez az üzenet a mai napra szól: Isten a szívünkön tartja a fülét. Erre az ember válasza mi lehet? Élő, bensőséges szeretetkapcsolat, amit az ember az imádsággal tud kifejezni. És ez azért is fontos, mert megint csak Szent Ágoston figyelmeztet bennünket arra, hogy tedd meg azt, amit meg tudsz tenni, amire úgy gondolsz, hogy nem vagy képes, imádkozz, és Isten megsegít és képes leszel arra. Testvérek, nézzünk most magunkba és gondolkodjunk el ezeken az üzeneteken, mert feladataink vannak.

Szentbeszéd

Kedves Testvérek! Remélem, hogy mindenki vigasztalásképpen hallotta Szent Ágostonnak a figyelmeztetését: Isten a szívünkön tartja a fülét. És ahogy a mai Evangéliumban hallottuk, erre az embernek, ha normálisan gondolkodik és normálisan érez, akkor csak egyetlen válasza lehet: hittel e felé az Isten felé fordulni, amit ahogy hallottuk, imádságnak mondunk, mert az Isten meghallgatja az imádságokat.

Nagyon izgalmas ez a kérdés, azért, mert ugyan abban az időben nem szabadgondolkodónak mondták azokat, ma így mondanánk, akik megjegyezték, vajon az Isten valóban olyan jóságos, mint amilyennek ti tartjátok őt, keresztények? Testvérek, az Isten valóban olyan jóságos, mint ahogy igen sokszor gondoljuk? És Jézus mindig vállalja ezeket a helyzeteket. Jézus soha nem vonul ki fegyverletétellel ezekből a kihívásokból, akár csapdáknak is mondhatom. Erre a kérdésre Jézus azt mondja. Ha ti emberek jók tudtok lenni mindenek ellenére – és ez igaz, igenis mindegyikünk szíve mélyén ott van a jó, csak néha nehezen jön elő – és ha ti kérdőre vontok, hogy az Isten valóban olyan jóságos-e, mint ahogy én ezt hirdetem nektek, akkor nekem az a válaszom: mivel ti, bár nem vagytok jók, igen sokszor nem a jóság kerekedik felül a gondolkodásotokban, a cselekedeteitekben, hát Isten, ha ti ilyenek vagytok, hogy tudtok jót tenni, hát az Isten mennyivel inkább. És talán testvérek ma ezt a „mennyivel inkább”-ot próbáljuk elraktározni a szívünkben és gondolkodjunk el rajta.

Viszont egyről nem szabad megfeledkezni, amit ugyancsak Ágoston üzent nekünk. Ha valamit meg akartok tenni, akkor vessetek be mindent és sikerülni fog. De ha nem, akkor imádkozzatok és ha ezt komolyan tesztitek, akkor az Isten segítségetekre lesz abban, hogy meg tudjátok tenni azt – fontos a különbségtevés! – amit meg *kell* tenni. Mert azért ezt a kérdést, csak akkor tudjuk tisztázni, ha olyan helyzetekről van szó, ami az emberre nézve bizonyos értelemben kötelesség. A túlélőkkal nem foglalkozik az Isten, jól jegyezzük meg. Nyilvánvaló, nem azt jelenti, hogy az Isten nem szereti azokat az embereket, de nincs mit kezdeni velük, mert ők nem számítanak se Istenre, se emberre, ők a túlélésre rendelkeznek be. És pontosan ezért, akkor, amikor Jézus válaszol erre a kérdésre az Isten jóságával kapcsolatosan, akkor a mi jóságunkra hivatkozik, de csak azokban az esetekben, amikor az embernek ezzel kapcsolatosan kötelessége van.

Három hivatkozása van Jézusnak. Az egyik, a szülőkre gondol. Milyen jó, hogy itt van két pici baba is és mind a kettő ott csüng vagy az édesapjának, vagy az édesanyjának a keblén. Mert a szülőnek kötelessége van a gyerekkel kapcsolatosan. A másik, amire Jézus hivatkozik, az a barát. Az embernek vannak barátai és a barátság kötelez, különben nincs szó barátságról. És a harmadik, amire hivatkozik, azt kifejezetten hallottuk is ma az Evangéliumban. Egy bíró, vagyis egy olyan ember, akinek kötelessége, kötelezettsége van minden ember felé, jelen

esetben, hogy igazságot szolgáltatasson, hogy képviselje a jó ügyeket, az igaz ügyeket. akár azt is mondhatnánk, amikor olyanokról van szó, akik felelősek csoportokért, közösségekért, akár azt is mondhatom, hogy nemzetekért.

Ezek azok az esetek, amikor az embernek lehetősége van arra, hogy megmutassa a jóságát, amely emberi próbálkozás minden esetben csak az Isten jóságát próbálja utánozni. Mert a mi esetünkben a jóságunkba még bele tud keveredni nagyon sok olyan gondolat, olyan érzés is, ami árnyalja a mi jóságukat. Éppen tegnap este miniszterelnök úr bemutatta nekem a bolíviai elnököt, hiszen van bizonyos közös programunk Bolíviával kapcsolatban, a Máltai Szeretetszolgálatot említem, és nagyon érdekes volt ez a találkozás. Hiszen Bolívia tragédiája tudjuk, hogy mi, a kábítószer, ez a nép tudjuk, hogy miből él. És most egy szent próbálkozásról van szó, hogy lehet ezt megváltoztatni. És van egy gyönyörű terv leszel kapcsolatosan, de erről majd később, akkor, amikor az Isten még ad annyi időt és életet.

Kedves jó Testvérek! Gondoljuk végig ezt a három területet, nagyon röviden. Azt olvassuk az írásban, ha egy szülőtől a gyereke tojást kér, akkor vajon skorpiót ad neki? Magától értetődő a szülőnek a felelőssége és a szülőnek a gondoskodása. És hát azt hiszem, nincs olyan szülő, aki valami olyat adna a gyerekének, ami neki árt. Ezért mondja Jézus: hát még a szülő is képes erre, akkor az Isten még inkább. Még inkább!

Vagy a barát. A barátnak a történetét a Bibliából ismerjük, amikor éjnek idején jön és bekopogtat a barátjához, hogy vendég érkezett hozzám és nincs kenyerem. Éjszaka van ugye, és az akkori viszonyokra kell gondolni, de még például a palesztin világban vagy a beduinok életében ez egy sajátos helyzet. Ha van lepény meg van pár csepp olaj, akkor az élet fenntartható. És ha hirtelen vendég érkezik, akkor ennyit tud adni. Felejthetetlen a számomra, amikor egyszer egy beduin családnál, a téli szálláshelyükön vendégségben voltam. Leültettek a földre, mert náluk ez a módi, odahoztak egy darabka lepényt és a lepény mellé pár csepp olajat, és abba az ember belemártogathatta lepényt és elfogyasztottuk. Ünnepi eledel.

És a Bibliában olvassuk, hogy ez az ember bekopog a barátjához éjszaka, hogy segíts rajtam, mert nincs mit adjak annak, aki érkezett hozzám. És ugye a viszonyokat kell tudni, ott a falat kenyér az életet jelenti. És kiszól a barátja, hogy már éjszaka van. A palesztin viszonyok közt abban az időben, de még most is nagyon sok helyen így van, egyetlen terű helyiség az otthon. És amikor elérkezik az éjszaka, akkor egyszerűen a földre lefeküdtek és természetesen, hogy elférjenek, akkor ez az elhelyezkedés úgy történik, hogy az ajtót se lehet kinyitni, mert minden négyzetcentiméterre szükség van, hogy mindenkinek fekvő hely jusson, abban az egyterű helyiségben. Hát már a gyerekeim mindannyian alusznak, hogy nyissam ki neked az ajtót? De a barátja csak kopog és talán még mérges is a barátjára, hogy éjnek idején jön ezzel a kérésével. De aztán mégis kinyitja valahogy az ajtót és ad neki kenyeret. Mert a barátja – kötelessége vagy kötelezettsége. Ha ti, hát akkor Isten mennyivel inkább, még inkább!

És a harmadik eset, amit ma hallottunk, az özvegyasszony esete. Egy özvegyasszonynak, főleg abban az időben, senkije se volt. Az özvegyembernek, főleg az asszonyembernek abban az időben senki képviselője nem volt, magára hagyatott. És ez az ember megy a bíróhoz, hát kihez menne? Oly sokszor jut eszembe, amikor a Máltai Szeretetszolgálat tevékenysége során találkoztam a legszegényebb emberekkel és találkoztam azoknak a kiszolgáltatottságával. Az ő esetükben ez a kiszolgáltatottság elsősorban azt jelentette, hogy az érdekvédelmük hiányos volt és ma is hiányzik és mindig is hiányozni fog. És azért lettem irgalmasrendi szerzetes, hogy legalább ezeknek az embereknek a betegség idején legyen képviselőjük. És a bíró, hallottuk, már elege volt ebből a szegény asszonyból, de föltámadt a lelkiismerete. Hát ki védje meg ezt a szerencsétlen embert? Hát ő az, aki erre hivatott. Hallottuk az indokait, végül igazságot szolgáltatott neki. Ha ti, hát akkor az Isten még inkább!

Testvérek, lehet így vagy úgy gondolkodni az Istenről, hogy az Isten jóságát mi eltúlozzuk, mi keresztények eltúlozzuk az imádságnak a szerepét meg az imádságnak a jelentőségét. Mondjuk a háborúval kapcsolatosan legyünk is óvatosak. Mert vannak dolgok, amit csak imádsággal lehet elérni és vannak dolgok, amiket imádsággal csak kísérni lehet, a háború ilyen. A háborút imádsággal nem lehet legyőzni. A háborút imádsággal csak kísérni lehet. Gondoljunk csak arra, hogy imádkozunk a békéért, közben pedig szállítjuk a fegyvert. Érdekes kettősség...

Tehát Testvérek, az isteni jóság sajátosan nyilatkozik meg, hiszen ezek az ellentmondók arra is hivatkoznak, hogy mennyi ártatlan ember szenved, hát akkor miért nem jön az Isten? Hányszor hallom: hol az Isten, hogy ezt is megengedi meg azt is megengedi? Igen, mennyi ember szenved ártatlanul. És milyen érdekes Jézus válasza ebben az esetben. Amikor a saját életéről volt szó, amikor ő a szenvedést vállalta értünk, amikor haldokol értünk, amikor meghal értünk, akkor mit mond Jézus? Isten jobban tudja. Isten jobban tudja, hogy nekünk mi a jó, mint mi saját magunk. És ez mindig titok is marad, mert Isten mindent tud. Sokkal, de sokkal többet, mint mi emberek.

Én azt hiszem, ha ezen a mai vasárnapon valóban elgondolkodunk az imádságnak a jelentőségéről és fontosságáról, akkor erre kell gondolni. Mert különböző helyzetekbe kerülhetünk, de ne felejtjük el, amikor Istenhez fordulunk, akkor ahhoz fordulunk, aki többet tud, mint mi, arról is többet tud, ami velünk történik. És ha Pál apostol nyomán azt tudjuk mondani, élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem, akkor bármi történik velünk, ez biztonságot jelent. És az imádság valamiképpen ez a válasz, hogy bármi történik velünk, az Isten jobban tudja, hogy miért történik az, ami velünk történik. Pál apostol nagy igazsága, nagy bátorítása, nagy biztatása: élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem, és akkor mindennek más az értelme. Radnóti Miklós mondja, egy egészen máshonnan jövő példa, a feleségének: áradóan élsz bennem, miként a lét. Hát kell ennél nagyobb emberi biztonság? Ez a mindennapok világából egy nagy megerősítés.

Kedves jó Testvérek! Isten a szívünkön tartja a fülét, az Isten hallja a szívünk dobogását, az Isten tudja, hogy mi gyötör bennünket, az Isten tudja, hogy mire vágyakozunk. És nekünk egy válaszunk lehet, bensőséges, élő, szeretetteljes válasz az Istennek az imádságban. És ez pedig nem más, mint a hitnek a megnyilatkozása. A hívő ember az, aki Istennek ezt a felénk forduló jóságát értékeli, erre van válasza és ez nem más, mint az ember hite. Ezért fejeződött be ez a mai evangélium ezzel: Ha az ember Fia eljön, talál e hitet a földön. És akkor tessék, mindenki nézzon önmagába, van-e válaszunk az Istennek? Ha igen, akkor van hit bennünk. Különben játék minden.

És egyébként is a tennivalóinkat... persze ezzel is csak az foglalkozik, akinek van tennivalója, akinek van kötelezettsége. Itt csak három esetet említettünk, a szülőket, a barátokat, azokat, akiknek a gondját-baját ránk bízta hivatalból, de bizonyos értelemben mindegyikünk csak akkor él emberhez méltó életet, ha ezzel a kötelezettséggel, ennek a kötelezettségnek a tudatában tartozunk össze egymással. Különben önfeledten élünk, az pedig semmit se ér.

Isten velünk van, az Isten jó, nekünk csak válaszolni kell rá, és békén lesz és lelki erőnk.

+ *A M E N* +

Könyörgés

Kérünk, Istenünk, gazdagíts bennünket mennyei ajándékok gyakori vételével, hogy a mulandó javak segítsenek, az örök javak pedig tökéletesítsenek minket. Krisztus, a mi Urunk által.

+ *Á L D Á S* +